

Список використаних джерел

1. Anex to the Proposal for a Council Recommendation on Key Competences for Lifelong Learning. 2018. URL: <https://ec.europa.eu/education/sites/education/files/annex-recommendation-key-competences-lifelong-learning.pdf>.
2. Digital Agenda for Europe // Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions – Brussels, 19.5.2010, COM(2010)245 final. URL: [http://eurlex.europa.eu/legalcontent/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52010DC0245_R\(01\)&from=EN](http://eurlex.europa.eu/legalcontent/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52010DC0245_R(01)&from=EN).
3. Europe 2020. A European strategy for smart, sustainable and inclusive growth. URL: <https://ec.europa.eu/eu2020/pdf/COMPLET%20EN%20BARROSO%20%20%20007%20-%20Europe%202020%20%20EN%20version.pdf>
4. Kvitka S., Starushenko G., Koval V., Deforz H., Prokopenko O. Marketing of Ukrainian higher educational institutions representation based on modeling of Webometrics Ranking. Marketing and Management of Innovations. 2019. No. 3 P. 60–72. DOI: <http://doi.org/10.21272/mmi.2019.3-05>

Пархоменко-Куцевіл О.І.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ У СФЕРІ СЕК'ЮРИТИЗАЦІЇ ІСЛАМУ

Аналіз літератури з проблематики дає підстави зазначити, що історичний досвід демонструє, що релігія несе потужний ідейний потенціал, здатний стимулювати соціальні, економічні, політичні, етнонаціональні, соціокультурні та інші суперечності і конфлікти.

На думку В. Хажирокова, необхідно чітко розмежовувати помірні форми ісламу як будь-якої традиційної релігії і її радикальних проявів. Радикальний іслам не просто виходить за правові рамки законодавства, а протиставляється багатьом правовим цінностям, правопорядку і елементам правової культури. У той час як помірні релігійні погляди ісламу нарівні з православними традиціями не вступають в будь-які протиріччя з базовими правовими цінностями, проєктуються законодавством, а й відтворюють їх в духовній і культурній традиції національній та релігійних меншин [1].

Крім того, слід визнати, що при всіх тенденції і декларованих цінностях правового універсалізму існує об'єктивна потреба в регіоналізації правопорядку в етнічно- і релігійно- складних за своєю структурою регіонів.

Сучасні символи радикального політичного ісламу - транснаціональні терористичні угруповання (ІГ, «Аль-Каїда», «Боко харам» та ін.) засновують свою ідеологію нема на традиційному ісламі. Вони, впливаючи на міжнародний політичний порядок, пропонують альтернативу політичній системі світу [3]. Логічно, що деструктивна діяльність цих угруповань є загрозою і знаходить відображення в сучасному дослідницькому і політичному дискурсі.

На думку Хасана Дж. Насира, традиційний іслам, який був поширений до ХІХ в. в ісламських суспільствах, регулював, перш за все, повсякденне життя, а не політичне.

Політизації ісламу сприяли різні фактори - як зростаючі доктринальні протиріччя з Заходом і проблеми нерозвиненості суспільства, так і процеси колонізації і формування в ісламських країнах диктаторських режимів [2].

Досягнення цілей, які ставлять перед собою ісламісти, часто виправдовується будь-якими засобами. Прагнучи до створення «правильного» ісламського держави, спираючись на особливу інтерпретацію коранічних норм, терористичні угруповання сучасності зазвичай не визнають еволюційний характер релігійних навчань, тобто їх зміни з урахуванням часу і місця.

Таким чином, ідеологи салафітського-такфіритського політичного ісламу допускають застосування насильства проти мусульман і немусульман. Втілення релігійних доктрин салафітів на практиці стає джерелом насильницьких конфліктів регіонального і, рідше, міжнародного значення. Цей феномен можна розглядати в рамках конструктивістської теорії, яка пов'язує виникнення соціальних суперечок з когнітивними конструкціями (ідеологія, націоналізм, нація і релігія). ці конструкції дозволяють зрозуміти почуття відмінності з іншими, призводять до формування дихотомії ми - вони, що в контексті ідеології сучасних радикальних організацій означає перехід до насильства, терористичних дій. релігійні переконання стають важливим фундаментом і ресурсом деструктивної ідеології, ґрунтом для схвалення і поширення насильства, транснаціонального тероризму [2].

Проведений аналіз дає підстави зазначити, що сучасні вчені вивчають проблеми сек'юритизації ісламу як проблему радикально спрямованих угруповань та протидія таких проявам у суспільстві. На нашу думку, сек'юритизація є основою забезпечення національної безпеки глобалізаційного світу.

На нашу думку, слід розглядати сек'юритизацію ісламу як інноваційний шлях формування національної безпеки, адже при системній державній політиці спрямованій на підтримки релігійних меншин, формування та підтримку культури, традицій можна зменшити радикальні прояви та покращити системи безпеки в суспільстві як українському так і світовому.

Проведений аналіз дає підстави зазначити, що на сьогодні виникла проблема правильного розуміння місця і ролі ісламу як на глобальному, так і на національному рівнях, яке неможливо без відмови від отриманих в останні кілька десятиліть негативних його трактувань і оцінок як на Заході, так і в українському суспільстві. Центральне місце серед них займають міркування про те, що насувається глобальна ісламська революція і «ісламська загроза» всього іншого «цивілізованого світу». Якщо для мусульман толерантність, духовність, моральність, гуманізм ісламу є зрозумілою істиною, що не вимагає доказів, то для супротивників він характеризується такими епітетами, як «обмеженість», «фанатизм», «радикалізм», «екстремізм», «тероризм» та ін. На сьогодні виникла реальна потреба у переосмисленні ролі сек'юритизації ісламу як основи формування та забезпечення національної безпеки.

Список використаних джерел

1. Хажироков В. А. Радикальный ислам на Северном Кавказе в контексте национальной безопасности. Философия права. 2015. №1 (68). URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/radikalnyy-islam-na-severnom-kavkaze-v-kontekste-natsionalnoy-bezopasnosti>.

2. Джаббари Насир Хасан. Политический ислам, терроризм и безопасность на Ближнем Востоке. Вестник МГИМО. 2017. №5 (56). URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/politicheskiy-islam-terrorizm-i-bezopasnost-na-blizhnem-vostokey>.
3. Lebedeva M.M. The Terrorist threat to the world political system. Connections: The Quarterly Journal. 2006. Vol. 5. Iss. 3. Pp. 115-124.

Петрів І.М.

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ФУНКЦІОНАЛЬНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ОРГАНОМ КОНСТИТУЦІЙНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО ФУНКЦІОНУВАННЯ СИСТЕМИ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Аналізуючи систему функцій органів конституційної юрисдикції України, Польщі, Угорщини, Молдови, Білорусі та інших європейських держав варто звернути увагу на те, що вона є багаторівневою. Саме тому, в науковій літературі існує підхід, згідно з яким, пропонується виділяти основні та додаткові (неосновні) функції органів конституційної юрисдикції. Такий підхід взятий за основу і в дисертаційному дослідженні.

Так, основні функції органів конституційної юрисдикції виділяються із аналізу повноважень органів конституційної юрисдикції, які закріплені в Конституції та в законах, що визначають та регулюють діяльність конституційної юстиції.

Додаткові функції виокремлюються в процесі здійснення основних функцій органів конституційної юрисдикції та залежать, в першу чергу, від сфери суспільних відносин в межах якої конституційна юстиція реалізує одне із своїх повноважень.

Функція конституційного правосуддя (вирішення спорів про право) є багатогранною та проявляється при здійсненні органами конституційної юрисдикції законодавчо визначених повноважень. Тобто зазначена функція не є уособленою в одному чи декількох повноваженнях органу конституційної юрисдикції, а реалізується ним постійно, коли виникає будь-яка з підстав вирішення певного правового конфлікту засобами конституційної юстиції.

Таким чином, функція конституційного правосуддя (вирішення спору про право) є однією з провідних в діяльності органу конституційної юрисдикції України, адже вирішення правового конфлікту та встановлення істини про право є пріоритетним завданням органів конституційної юрисдикції.

Основною функцією, яка здійснюється всіма органами конституційної юрисдикції як в Україні так і в європейських державах є конституційний контроль. Зазначена функція є особливо актуальною при розгляді місця і ролі органу конституційної юрисдикції в системі органів державної влади. Саме діяльність з перевірки на відповідність конституції законів та інших правових нормативних актів, міжнародних та внутрішньодержавних договорів, а також рішень і дій посадових осіб та органів публічної влади, включаючи і судові органи виокремлює орган конституційною юрисдикції в системі органів державної влади. Конституційний контроль, здійснюваний органами конституційної юрисдикції у законотворчості (більш широко – в нормотворчості) і в правозастосуванні, виступає як